

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 7

Iulie 1956

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

La Tatăl Meu și Tatăl vostru

Venise timpul ca Hristos să Se înalțe la tronul Tatălui Său. Înainte de moartea Sa, El spusese înaintea Tatălui Său: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac”. După învierea Sa a mai zăbovit un timp pe pământ, pentru ca ucenicii Săi să poată să se obișnuiască cu El în trupul Său înviat și proslăvit. Acum era gata să-și ia rămas bun. Dovedise faptul că era un Mintuitor viu. Ucenicii Lui nu mai aveau nevoie să creadă despre El că ar fi în mormânt. Puteau să gindească la El ca la o persoană proslăvită înaintea universului ceresc.

Ca loc pentru înălțarea Sa, Isus alege colțisorul acela de atâtea ori sfințit de prezența Sa pe cind fusese printre oameni. Nici Muntele Sion, locul cetății lui David, nici Muntele Moria, locul unde se găsea templul, nu era să fie cinstit în felul acesta. În locurile acelea Hristos fusese batjocorit și lepădat. Acolo valurile mării, cu toate că veneau de fiecare dată

tot mai puternice, au fost respinse de inimi tari ca stinca. Din locurile acestea, și împovărat, Hristos plecase să aștepte odihnă pe Muntele Măslinilor. Sfânta șechina, plecând de la cel dintâi templu, se oprise pe muntele din răsărit, ca și cum i-ar fi părut rău să părăsească cetatea aleasă: Hristos Se opri la Măsliniș, privind cu inima plină de dor la Ierusalim. Dumbăvile și vilcelele muntelui fusese sfințite de rugăciunile și lacrimile Lui. Prăpăstiile lui răsunase de strigătele de biruință ale mulțimii. Pe coastele lui de cealaltă parte găsisese un adăpost în casa lui Lazăr din Betania. În grădina Ghetsemani El Se rugase și Se chinuise singur. De pe Muntele acesta voia El să Se înalțe la cer. Tot pe viriul acestui Munte se va odihni piciorul Lui când va veni a doua

oară. El va sta pe Măsliniș nu ca un om al durerilor, ci plin de slavă și biruitor, în timp

(Continuare la pag. 5-a)

Legea lui Dumnezeu

„Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om“. Ecl. 12, 13. (Ps. 119, 160).

Legea morală a celor zece porunci, constituie temelia guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ, pentru toate ființele inteligente. Ea a fost rinduită spre a arăta datoriile omului față de sine, față de aproapele său și față de Dumnezeu.

Înainte de venirea păcatului pe lume, legea morală era exprimată într-un singur principiu: „Să iubești“, ce cuprinde toate cele zece porunci. Porunca iubirii a existat din veșnicii împreună cu Dumnezeu, căci, „Dumnezeu este iubire“. La El este izvorul iubirii ca și al vieții; amândouă își au originea în El. Din cauza degenerării, ca urmare a venirii păcatului pe lume, omul nu a mai putut nici înțelege și nici păzi legea morală cuprinsă în porunca: „Să iubești“. Acestui principiu sfânt, divin, i s-a dat o explicație mai amplă și s-a spus că el cuprinde două porunci: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău“ și: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Apoi Domnul Isus, care a dat această explicație, a adăugat: „În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și prorocii“. Mat. 22, 37—40.

Aceiaș lege a iubirii a fost împărțită în zece porunci. Primele patru porunci arată datoria omului față de Dumnezeu, iar ultimele șase din ele, arată datoria omului față de semenii săi.

La împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, când cei mântuiți vor trăi în atmosfera cerească, legea morală va cuprinde din nou un singur principiu, — iubirea. Acest principiu va dăinui veșnic. Apostolul Pavel, luminat de Duhul Sfânt, ne lămurește acest lucru, când spune: „Iubirea deci, este împlinirea legii“. Rom. 13, 10. La acest principiu divin, sfânt, omul, nici nu poate adăuga și nici nu poate scoate ceva din el.

Sfânta Scriptură ne descoperă în chip magistral caracterul legii morale ce constituie datoria fiecărui om: „Așa că legea, negreșit este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună“. Rom. 7, 12. Oamenii evlavioși, din Vechiul Testament, preamăreau legea morală a celor zece porunci și arătau sfîntenția, desăvîrșirea și veșnicia ei: „Să cînte limba mea Cuvîntul Tău, căci toate poruncile Tale sunt drepte“. „Dreptatea Ta este o dreptate veșnică și legea Ta este adevărul“. Ps. 119, 172, 142. „Legea Domnului este desăvîrșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor“. Ps. 19, 7.

Legea morală rostită de Dumnezeu pe Muntele Sinai, din mijlocul focului, și scrisă de degetul Său pe cele două table de piatră a fost dată pentru toți oamenii. Deut. 4, 12; 5, 22; Exod 32, 15, 16.

„Legea era rostită acum nu numai pentru evrei. Dumnezeu îi onoră pe aceștia făcîndu-i apărători și depozitari ai legii Lui, dar ea trebuia să fie socotită ca un depozit sfînt pentru lumea întreagă. Cuvintele decalogului sînt potrivite pentru întreaga omenire și au fost date pentru instruirea și cîrmuirea tuturor. Zece cuvinte scurte, cuprinzătoare, și pline de autoritate, cuprind datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii săi; și toate au rădăcina în marele principiu fundamental al iubirii“.

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, singurul care a venit din cer și care cunoștea în totul voia Tatălui Său, a arătat foarte clar și lămurit că legea morală, nu se poate desființa, ci ea este de natură veșnică: „Să nu credeți că am venit să stric legea sau prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, cită vreme nu va trece cerul și pămîntul, nu va trece o iotă sau o frîntură de slovă din lege înainte ca să se fi împlinit toate lucrurile“. Mat. 5, 17, 18.

El a venit din cer să moară pentru cei păcătoși, pentru călcătorii de lege. El și-a dat viața ca preț de răscumpărare, a suferit și a murit pe cruce pentru cei ce au păcătuit față de Dumnezeu, prin nesocotirea legii morale. Dacă legea ar fi fost de așa natură că putea să fie schimbată, sau desființată, cum gîndesc unii, omul ar fi putut fi mîntuit fără să fi fost nevoie ca Bunul Dumnezeu să sacrifice pe Fiul Său pentru călcarea unei legi ce se putea desființa după o vreme. Dar faptul că a fost necesar ca El să-și dea viața pentru neamul omenesc vinovat, dovedește că legea lui Dumnezeu nu scutește pe nimeni de a împlini cerințele ei.

„Faptul însuși că Domnul Hristos a suferit pedeapsa pentru neascultarea omului, este un argument puternic pentru toate ființele inteligente create, că legea nu se poate schimba; că Dumnezeu este drept, milos și că în guvernămintul Său justiția și mila fără de margini sunt unite laolaltă“.

„Legea lui Dumnezeu este tot așa de sfîntă ca și El însuși. Ea este o descoperire a voinței Lui, o copie a caracterului Lui, exprimarea iubirii și înțelepciunii divine. Armonia creațiunii depinde de supunerea desăvîrșită a tuturor ființelor și a totului, arit a celor insufletețe, cit și a celor neinsufletețe, la legea Creatorului.

(Continuare la pag. 9-a)

Un Sabat de neuitat cu frații din Moscova

„Ca apa proaspătă pentru un om obosit, așa este o veste bună venită dintr-o țară depărtată”. Prov. 25,25.

După o călătorie lungă dar foarte frumoasă, am avut una dintre cele mai mari bucurii din viața mea, când am venit în legătură cu scumpii noștri frați din Uniunea Sovietică. Încă înainte de sosirea mea în orașul Moscova, înaltele și impozantele clădiri prevesteau apropierea de acest mare oraș. Cetatea universitară Lomonosov de pe colinele Lenin, cu cele treizeci și trei de etaje ale sale, se zărea din depărtare și părea că domină imensul oraș, Moscova, capitala Uniunii Sovietice. Trenul în care mă aflam s-a oprit în una din multele gări ale capitalei, numită Gara Kiev. De la gară, cu mașina, am trecut peste râul Moscova, apoi frumoasa stradă Gorchi, piața Sverdlovca și prin multe alte străzi late, frumoase și foarte curate, pe care le-am admirat, pînă în Piața Leningrad, unde am fost găzduit. Hotelul este o construcție nouă, ultramodernă, utilat cu lifturi rapide, camerele plăcut mobilate, prevăzute cu tot confortul necesar. Acest mare hotel are 21 de etaje, are poștă, telefon, restaurant, magazine cu articole de toaletă și altele.

Imediat după sosirea mea, prima grijă a fost ca să telefonez la sediul Cultului Adventist din Uniunea Sovietică, pentru a anunța fraților de acolo sosirea mea. La o jumătate de oră după convorbire, secretarul Uniunii, fratele Parasei Alexandru, a venit la hotel și întâlnirea noastră a fost nespuse de emoționantă, deoarece nu ne văzusem de foarte mulți ani. Împreună cu dînsul am făcut prima vizită la Sediul Uniunii care se afla foarte aproape de hotelul unde locuiam. La sediu am făcut cunoștință cu conducătorii Cultului din Uniunea Sovietică și anume, fratele Kuläjschi Ștefan, președintele Uniunii și fratele Silman Piotr, colaborator principal în conducerea lucrării de acolo. Birourile Uniunii erau frumos amenajate, curate, și pline cu o atmosferă îmbietoare și sfîntă.

Cu acești conducători iubiți și cu frații lucrători din Moscova, am avut convorbiri pline de căldură și iubire frățească. Bucuria lor și a mea nu se poate descrie în cuvinte.

Punctul culminant al acestei vizite a fost frumoasa zi de Sabat de la 2 iunie, pe care am

De la stînga spre dreapta: Kuläjschi Șt., Președintele Uniunii cu soția; Parasei Alex. Secretarul Uniunii cu soția; Năilescu Șt., Președintele Uniunii Romine; Melnic Tereza, soția fratelui Melnic Teodor, conducător al Bisericii Adv. din Ucraina; Silman Piotr, colaboratorul principal al Uniunii Adventiștilor din U.R.S.S. cu soția.

petrecut-o cu comunitatea Adventiștilor de Ziua Șaptea din Moscova. La ora 9 dimineața am plecat dela hotel și după ce am mers numai o stație cu metroul și cîteva minute pe jos am ajuns la casa de rugăciune. Sala avea cam o mie de scaune și la ora sosirii mele, toate locurile erau ocupate de credincioși. Prezența mea în mijlocul fraților a produs o vie emoție, deoarece așteptau sosirea mea. Împreună cu frații am stabilit programul pentru Sabatul acela. Pentru începerea serviciului divin au urcat la amvon frații Silman, Kuläjschi, Năilescu, Parasei și Holodcov. Prima parte a serviciului divin s-a deschis cu cîntarea 159 (Pe cruce Domnu-a făptuit, minunea ce ne-a mintuit) după care fratele Parasei a înălțat o rugăciune. Corul comunității a intonat o frumoasă cîntare. Măr-

turisesc că este pentru prima oară în viața mea când am auzit o așa frumoasă cântare de cor. Studiul biblic a fost condus de fratele Kulăjschi, iar partea a doua a studiului biblic a fost condusă de fratele Silman. Prima parte a tratat din Faptele Apostolilor cap. 8, iar a doua parte despre: „Masa punerii pînii înaintea”. La încheierea primei părți a serviciului divin fratele Holodcov pastorul comunității, un bărbat foarte valoros și prețuit de către frații din comunitate, a înălțat o rugăciune, după care corul a intonat un mareț imn de laudă.

Partea-a doua a serviciului divin a început cu o introducere în care fratele președinte Kulăjschi, m-a salutat cu cuvinte foarte mișcătoare urîndu-mi bun venit în mijlocul lor. Înainte de a începe predica, am simțit o plăcută datorie de a transmite călduroasele salutări frățești ale fraților adventiști din R.P.R. Predica pe care am rostit-o cu aceea ocazie a fost un îndemn la consacrare, care s-a încheiat cu o rugăciune în scopul acesta. După aceea serviciul divin s-a încheiat cu cântarea 388 și cu o rugăciune făcută de mine. A urmat din nou o frumoasă cântare de cor, după care fratele Silman a întrebat dacă adunarea ar dori să transmită salutări fraților din R.P.R. Intreaga adunare s-a ridicat în picioare și cu multă iubire frățească au trimis salutările lor tuturor membrilor Cultului nostru din R.P.R. rugîndu-mă ca oriunde voi merge să transmit salutările lor.

Deoarece frații Kulăjschi și Parasei urmau să plece într-o vizită misionară în Bielorusia, printre mulțimile de mîini care s-au ridicat pentru transmiterea de salutări, am ridicat și eu mîna, rugînd pe frați să ducă salutările fraților din țara noastră. După aceea corul a intonat din nou un imn, în care se repeta mereu cuvintele: „Salutări la toți, salutări, salutări!” Am rostit după aceea un scurt cuvînt de rămas bun și de despărțire și care a adus momente foarte impresionante, deoarece nu am fi dorit o despărțire așa de repede. Cea mai plăcută surpriză a fost cînd, după cuvîntarea mea de rămas bun, corul comunității a intonat în limba romină cântarea: „Dumnezeu cu voi pîn-ne vedem”. Am coborît dela amvon și am stat la ieșire pentru a strînge mîinile tuturor fraților și surorilor. După aceea un grup de tineri și tinere mi-au pus diferite întrebări cu privire la lucrarea din țara noastră. Corul comunității a avut plăcerea ca să stea de vorbă cu mine. Am mulțumit coriștilor pentru colaborarea la acest frumos program și i-am îndemnat ca să servească pe Domnul cu credincioșie, și să contribuie și mai departe cu cântările lor la desfășurarea frumoaselor servicii divine. Dirijorul era o soră în vîrstă de 65 de ani, talentată în această răspundere, și a cărei viață era un prețios exemplu pentru cor și comunitate.

După amiază am făcut câteva vizite în casele

fraților. Am luat masa cu ei împreună, am cîntat și ne-am rugat. Mărturisesc că felul de viață al acestor frați adventiști m-a impresionat mult. M-a impresionat în mod deosebit ospitalitatea unirea și dragostea lor, precum și nivelul lor de viață ce au întrecut orice așteptări.

Am constatat că frații și surorile noastre își păstrează doctrina și organizația așa cum este specificul Bisericii Adventiștilor de Ziua Șaptea. Serviciile lor divine se desfășoară în cea mai deplină libertate și pastorii își exercită activitatea lor stimulînd și depunînd toate eforturile lor pentru bunul mers al vieții spirituale a turmei lor. Biserica adventă este în permanentă dezvoltare și ea se bucură de un real sprijin din partea organelor de Stat din Uniunea Sovietică.

În timpul șederii mele în Uniunea Sovietică am vizitat numeroase monumente istorice, muzee, expoziții, galerii de picturi, biserici, metrourul și marea universitate Lomonosov. Am reținut în mod deosebit curățenia și ordinea orașelor, și înaltul nivel de viață de care se bucură cetățenii mării, frumoasei și puternicei Uniuni Sovietice. Pretutindeni, atît în Kiev cît și în Moscova, te impresionează ritmul și amploarea construcțiilor, unde harnicii muncitori ai marelui popor sovietic, au reușit într-un timp relativ scurt să facă din țara lor, o țară puternică și înaintată.

La plecarea mea din Moscova un grup de frați au ținut să mă salute și să-mi ureze drum bun. A doua zi, la trecerea trenului prin gara Kiev, un alt grup de frați și surori din comunitatea Kiev, mi-au ieșit înainte cu flori, rugîndu-mă să transmit fraților din România, salutările fraților din Kiev și ale familiei Melnic, care a trăit mulți ani în România.

După această vizită memorabilă pentru mine, am rămas adînc recunoscător Bunului Dumnezeu pentru purtarea Sa de grijă față de copiii Săi și pentru spiritul de iubire și de sinceră frățietate din Biserica Sa.

ȘT. NAILESCU

MUNCA

*Munca-i o comoară
Vara pe ogoare,
Că din ea ori cine
Își cîștigă pîne.
Cine stă degeaba,
Greu îi merge treaba.
Eu vă spun: La muncă
Mergeți cu curaj
Că-n ogor pe luncă
Uși orice necaz.
Munca este viața,
Munca-i și dulceața.
Munca-i pentru tine
Ce-i mai bun pe lume.
Deci la muncă frate,
Te-n demn; nu să stai.
Prin ea Domn-mparte,
Indestulat trai.*

C. V. TANASE

La Tatăl Meu și la Tatăl vostru

(Urmare de la pag. 1-a)

ce glasul celor răscumpărați ca o oștire mare va striga cu putere: „Incoronați-L ca Domn al tuturor“.

Hristos locuise treizeci și trei de ani în lume; suferise vorbele ei rele, insultele și batjocurile ei; fusese lepădat și răstignit. Acum, când era gata să Se înalțe la tronul slavei Sale — în timp ce privește din nou la nerecunoștința oamenilor pe care venise să-i salveze — nu cumva va retrage de la ei simpatia și iubirea Lui? Nu cumva afecțiunea Lui va fi concentrată asupra locului aceluia unde este prețuit, și unde îngeri nevinovați așteaptă să facă ceea ce El le spune? — Nu; făgăduința pe care El o dă celor iubiți pe care-i lasă pe pământ, este: „Iată că Eu sînt cu voi, pînă la sfîrșitul lumii“.

Ajungînd la Muntele Măslinilor, Isus îi conduse pe drum pînă au trecut de virful muntelui, ajungînd în apropiere de Betania. Aci Se opri, iar ucenicii se adunară în jurul Lui. Raze de lumină părea că pornesc de la fața Lui pe cînd privea plin de iubire la ei. Nu i-a muștrat pentru greșelile și vinovățiile lor; cele din urmă cuvinte ce au pornit de pe buzele Domnului lor, au fost cuvinte de cea mai dulce duioșie. Cu minile întinse spre binecuvîntare, și ea și cum ar fi vrut să-i asigure de grija Lui, Se înalță încet din mijlocul lor, atras către cer de o putere mai mare decît orice atracție pămîntească. Pe cînd mergea în sus, ucenicii înmărmuriți priveau cu ochii încordați să poată prinde și cele din urmă raze de la Domnul lor care Se înalța. Un nor plin de slavă îl ascunde de la ochii lor; și, cînd carul de nor al îngerilor îl primii, venîră la ei cuvintele: „Iată, Eu sînt cu voi, pînă la sfîrșitul lumii“. În același timp venîră la ei undele celei mai dulci și mai vesele muzici cîntată de corul îngerilor.

Pe cînd ucenicii încă priveau către cer, li se adresară niște glasuri plăcute ca cea mai frumoasă muzică. Se întoarseră, și văzură doi îngeri în chip de oameni, cari le vorbiră și le ziseră: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați către cer? Acest Isus, care S-a înalțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel, cum

La 16 iulie 1956, s-au împlinit 41 de ani de la moartea serei Ellen G. White. Publicăm prezenta fotografie pentru cei ce n-au avut ocazia să vadă vre-o fotografie a dînzei — Redacția —

L-ați văzut mergînd la cer“.

Hristos Se înalțase la cer cu chipul de om. Ucenicii văzuse norul care-L primise. Același Isus care a umblat, a vorbit și S-a rugat cu ei; care frînsese pîine împreună cu ei; care fusese cu ei în bărcile lor pe lac; și care în ziua aceea Se ostenise urcînd împreună cu ei Măslinișul, — același Isus mergea acum să șadă pe tron cu Tatăl Său. Și îngerii i-au asigurat că Același pe care ei L-au văzut mergînd la cer, va reveni tot așa cum S-a înalțat. El va veni „pe nori; și orice ochi îl va vedea“. „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trîmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întii vor invia cei morți în Hristos“. În felul acesta se va împlini însăși făgăduința dată de Domnul ucenicilor Săi: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu să fiți și voi“. De aceea ucenicii se puteau foarte bine bucura în nădejdea revenirii Domnului lor.

E. G. WHITE

Caracterul sacru al slujitorului Evangheliei

Inalta sa chemare.

Oamenii sînt deseori ispitiți să privească lucrarea în care sînt angajați, sub un aspect prea limitat, oricît de înaltă ar fi chemarea lor. Dar omul nu va realiza tot ce poate mai bine, atîta timp cît socotește că ceea ce face el, nu este chiar așa de important. Pentru a ajunge la cea mai înaltă realizare, pastorul trebuie să fie pe deplin încredințat că ocupația sa este de o însemnătate vitală. Cu cît el va acorda o mai mare importanță lucrării sale, cu atît va fi mai hotărît și mai dispus să folosească toate puterile sale pentru îndeplinirea sfintei sale chemări.

Dumnezeu Insuși, a arătat o înaltă prețuire poporului Său și îndeosebi profetilor Săi, — atîta vreme cît aceștia au trăit în deplină ascultare față de El.

Bărbați ai lui Dumnezeu.

Sfînta Scriptură ne prezintă deseori bărbați credincioși, descriindu-ne înalta prețuire pe care le-a arătat-o Dumnezeu.

În 1 Timotei 6, 6—12 găsim un îndemn care se potrivește pentru toți slujitorii Evangheliei.

Pastorii sau predicatorii, sînt oameni ca toți ceilalți. Unii poate că au diferite slăbiciuni, sînt lacomi de bani și iubesc cîștigul, cum a fost cazul cu Balaam. Alții poate că zic: Noi sîntem săraci, însă iubim banii, și lucrurile pe care le putem procura cu bani. Dar, dacă un pastor nu acceptă cu bucurie să trăiască și în lipsă, nu trebuie să primească să intre în lucrarea lui Dumnezeu. Se pare că nu a fost niciodată în intenția lui Dumnezeu ca slujitorii Săi să fie bogați. De ce, ei să fie bogați, în timp ce marea majoritate a oamenilor cărora ei le slujesc, să trăiască în lipsuri și nevoi?

Noi cetim că bărbații lui Dumnezeu, cum a fost de pildă, Moise, Ilie sau Ioan Botezătorul, — au consacrat totul în slujba lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, adresîndu-se lui Timotei, și fiecăruia dintre noi, ne îndeamnă să fugim de iubirea de bani, și să evităm lucrurile pe care le caută lumea. Noi nu trebuie să trăim pentru aceste lucruri, nici să nu încercăm a le aduna și acumula. Cît de contrariu este lucrul acesta cu firea noastră pămîntească! Un om nu poate trăi potrivit cu aceste îndrumări, decît numai dacă a primit o viziune despre moștenirea viitoare și numai cînd inima sa a fost schimbată și înnoită, iar el a fost educat prin Duhul Sfînt spre a trăi în așa fel, încît să vadă lucrurile care nu se pot vedea!

David a fost un mare bărbat, profet și poet, organizator și cîrmuitor, bărbat superior în orice privință; și cu toate acestea, el a recunoscut autoritatea profetului trimis la el, părăsind

planul său propriu și intențiile sale personale — cu privire la clădirea Templului, — subordonînd voința sa cuvîntului rostit de profetul Natan. (2 Sam. 7).

Împreună lucrător cu Dumnezeu.

În 1 Cor. 3, 9 pr. p., apostolul Pavel zice: „Căci noi sîntem împreună lucrători cu Dumnezeu”.

Ce privilegiu, pentru niște oameni muritori, să fie asociați cu Dumnezeu, lucrînd împreună cu El! Cum ar fi putut Dumnezeu onora pe un om mai mult decît alegîndu-l ca tovarăș în lucrarea Sa! Ce s-ar putea spune mai mult despre un om ca să-l ridice pe o treaptă mai înaltă, decît să poți spune că el este colaboratorul lui Dumnezeu?

Uneori, uităm cu totul Persoana Supremă, ascunsă și invizibilă și ne măgulim cu ideea că toate rezultatele minunate pe care le-am obținut, s-ar datora capacității noastre proprii. Cît de adesea se poate auzi: „Eu am făcut cutare și cutare lucru”. Oamenii sînt adesea ispitiți să se laude și să se măgulească unii pe alții însă apostolul Pavel atribuie toată lauda lui Dumnezeu, Căruia i se cuvine de drept.

Nu numai corpul pastorilor, ci și toți membri laici sînt ridicați pe o treaptă înaltă prin lucrarea Evangheliei, căci în 1 Petru 2, 9, apostolul Petru îi include pe toți credincioșii ca părtași la lucrare. El vorbește aici despre Biserica lui Dumnezeu și descrie privilegiul de care se poate bucura orice om cînd e chemat afară dintr-o viață de păcat, și ridicat la rangul de fiu al lui Dumnezeu.

Trimiși împuțerniciți.

În Noul Testament lucrătorii din via Domnului se bucură de o înaltă stimă în ochii lui Dumnezeu. Iată cum scrie apostolul Pavel în 2 Cor. 5, 20 pr. p.; „Noi dar, sîntem trimiși împuțerniciți ai lui Hristos”. Unele traduceri redau aceste cuvinte astfel: „Noi dar, sîntem ambasadori ai lui Hristos”.

Ce poate să fie mai onorabil, decît să fie cineva, ambasadorul lui Dumnezeu reprezentantul Său împuțernicit! Iată ce titlul de deosebită onoare poartă slujitorii lui Dumnezeu. Dacă cineva poate să spună cu adevărat: „Eu sînt un ambasador al cerului; și dacă viața sa este în armonie cu declarația sa, atunci, în chemarea sa, el află o demnitate atît de înaltă în chemarea lui, încît ea întrece orice poziție pămîntească! Dacă sîntem cu adevărat slujitorii Domnului, atunci, reprezentăm mai mult decît o Conferință, o Uniune, sau chiar întregă Biserica: în cazul acesta, sîntem ambasadori ai Cerului.

Datoria unui ambasador.

Nici un ambasador nu poate să vorbească într-un chip dezonorant despre propria lui țară și în același timp să continue să dețină slujba lui de ambasador. El nu are libertatea — în nicio ocazie, — să rostească vreun cuvânt care să dăuneze intereselor țării care l-a trimis pe el ca ambasador. Slujitorul Evangheliei este ambasadorul Împărăției lui Dumnezeu și ca atare, el nu are niciodată dreptul să pună la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu, să-l interpreteze greșit, sau să facă vreun alt lucru în dauna împărăției spirituale pe care o reprezintă. El trebuie să trăiască, cum a trăit Domnul Hristos, să se dăruiască așa cum S-a dăruit Domnul Hristos, arătând altora calea spre ceruri, el însuși fiind o călăuză sigură.

Ca unii care vorbim din partea lui Dumnezeu, fie la amvon, fie în alt loc, nu este niciodată admisibil să avem o atitudine de clowni, făcând din amvon o scenă de provocat risetele adunării, încurajând astfel indiferența și nepăsarea față de lucrurile spirituale în viața ascultătorilor. Dumnezeu nu cheamă pe nici un om să urce la amvon și să înșire acolo niște lucruri hazlii și banale. Pastorul trebuie să onoreze pe Dumnezeu, atât la amvon cât și în orice altă împrejurare a vieții sale. Pentru a reprezenta Împărăția Sa, Dumnezeu nu alege niște ambasadori ușurateci și glumeți, care să spună tot felul de povești hazlii.

Toldeauna la datorie.

Un om care reprezintă o țară de pe pământul acesta, — un ambasador, — va fi totdeauna la datorie. Aceasta vrea să spună că nu va exista niciun timp din perioada acreditării lui ca ambasador, când el nu și-ar reprezenta țara lui, nici un timp când el să spună: „Eu sint ambasadorul țării mele, numai în cele opt ore de birou. În restul timpului, refuz de a reprezenta țara mea“.

Ca ambasadori ai lui Dumnezeu, nu trebuie să ne permitem să lipsim de la datorie, nici măcar un moment. Nu ne putem lua timp pentru distracții lumești și nici a ne incurca în afaceri bănești de cumpărări și vânzări, în vederea realizării de câștiguri. Alți oameni își pot permite aceasta, însă ambasadorul lui Dumnezeu, nu și-l poate permite. Nu există nicio clipă din viața noastră când am putea renunța și refuza de a ne îndeplini datoria noastră. Fie că sintem în călătorie cu trenul sau cu mașina, fie că mergem într-un loc sau altul și ne întâlnim cu oamenii, fie că ne îndeplinim datoriile obișnuite ale vieții, noi trebuie să ținem totdeauna minte că sintem ambasadorii lui Hristos.

Prietenii lui Dumnezeu.

Slujitorii lui Dumnezeu, stau însă, într-o și

mai strinsă legătură cu El. În Ioan 15, 14 găsim scris astfel: „Voi sînteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu!“ Cuvîntul acesta se poate aplica tuturor credincioșilor în general; dar el se aplică servilor Evangheliei în special.

Cînd cineva este în necaz, a suferit o pierdere ori a veni peste el o încercare de nesuportat, simte nevoia unui prieten cu care să se consfătuiască, să se încurajeze și să se ajute. Prietenul sincer este un ajutor prețios. Despre Avraam se spune că el a fost numit prietenul lui Dumnezeu. Toți bărbații consacrați, chemați de Dumnezeu să-L reprezinte pe acest pămînt sînt numiți de asemenea, prietenii Săi.

A cunoaște pe Dumnezeu ca prietenul nostru personal și a ne da seama că Domnul Hristos vede în noi prietenii Lui, este o experiență deosebit de prețioasă. Deoarece lucrurile stau așa, se așteaptă din partea noastră să ne ordonăm viața și lucrarea noastră în așa fel, încît să întărim această prietenie cu Dumnezeu, dovădind astfel cît de mult o prețuim.

Frații lui Hristos.

Dar Domnul nostru merge și mai departe. El vrea să fie fratele prietenilor Săi. În Ioan 20, 17 u.p. celîm astfel: „Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și tatăl vostru la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru“.

Domnul Hristos este fratele fiecărui credincios și cu deosebire al fiecărui pastor și slujitor credincios. Noi intrăm chiar în lucrarea Domnului Hristos spre a îndeplini ce ar fi îndeplinit El dacă ar fi fost pe acest pămînt.

Pastorul, un mijlocitor.

Adevăratul pastor sau predicator este de asemenea un mijlocitor. După cuvintele din Ioel 2, 17, pastorul nu este chemat a ține niște discursuri savante sau niște predici elocvente. El este chemat a prezenta înaintea Domnului situația necorespunzătoare a credincioșilor, — prin rugăciuni pînă la agonia sufletului.

Uneori se întîmplă ca anumite Comunități să se ruineze și să moară în cele spirituale pentru că slujitorii Evangheliei n-au manifestat o adevărată iubire pentru ele și nu au simțit o adevărată povară pentru starea lor spirituală. Slujba noastră este să împăcăm pe cei pierduți, cu Dumnezeu și să pledăm fără încetare înaintea Domnului pentru ei.

Trebuie să avertizăm pe credincioși împotriva primejdiei învățăturilor false, a păcatului și a oricărui lucru care duce spre ruină. Nu este de ajuns a fi niște predicatori vestiți, ci este necesar a fi niște credincioși convinși. Nu există nimic în lumea aceasta, care s-ar putea compara cu cinstea de a fi slujitorul Domnului nostru Isus Hristos. Aceasta este o lucrare care trebuie săvîrșită de oameni sfinți, chemați și binecuvîntați de Dumnezeu!

Sfârșit de an la Seminarul Teologic

După 8 luni și jumătate de cursuri pline de folos și de binecuvântări pentru pregătirea tinerilor și tinerelor în vederea lucrării de slujire, am ajuns la încheierea anului școlar. Entuziasmul și însuflețirea de la începutul anului școlar, s-au văzut și simțit și la încheierea lui. Putem să mărturisim că Domnul a binecuvântat din plin Seminarul nostru. Îi vom rămâne adinec recunoscători pentru sprijinul ceresc pe care

Sabat, petrecut în curțile casei Dumnezeului nostru. Cu ocazia aceasta ne-am adus aminte de cuvintele Psalmistului care zice: „Cît de plăcute sînt locașurile Tale, Doamne al oștirilor!... Mai mult face o zi în curțile Tale decît o mie în altă parte! Deși întunericul nopții se lăsase demult și luminile se stinseseră din săli și din curtea adunării, totuși frații încă mai discutau pe grupe, și se bucurau de ocazia avută a revederii laolaltă.

Punctul culminant al serbărilor a fost programul absolvenților din dimineața zilei de 17 iunie. La orele 11 serbarea a început în sunetele unui preludiviu executat la harmoniu. Cei 13 absolvenți: Borbath Zoltan, Chelbegeanu Apostol, Crișan Traian, Dumitrașcu Dumitru, Ionescu Mihai, Jigău Dumitru, Kis Ioan, Matiescu Gheorghe, Penca Ilie, Pop Iacob, Popa Mihail, Soare Ioan și Zanfir Damian, și cele 6 eleve care au terminat cursurile de doi ani: Cloricu Olimpia, Gheorghe Ștefania, Irimia Gabriela, Laszlo Leana, Mathe Ileana și Thomas Lucia, în

Clasa de absolvire a anului școlar 1955/56, împreună cu Corpul Profesorat.

ni l-a acordat și pentru bunătatea părintească pe care a întins-o asupra noastră.

Seria marilor și frumoaselor serbări a început joi 14 iunie, cu ocazia desfășurării programului elevilor din anul al III-lea. Cuvîntările lor însuflețite și poeziile lor mișcătoare au lăsat o impresie pe cît de adîncă, pe atît de plăcută asupra întregii asistențe. Elevii anului III și-au luat ca țintă: Satornicie și curăție. Corurile pregătite cu luni de zile mai înainte și dirijate de către elevi și eleve, pregătiți temeinic de către fr. Gehann, au reușit să aducă o atmosferă cerească asupra serbărilor noastre.

Vineri seara cu ocazia serviciului divin, Seminarul a fost chemat la consacrare înaintea Domnului. Rugăciunile pline de căldură și putere, au arătat că unica lor dorință este să rămână predați în slujba Domnului. Serviciile divine din Sabat atît dimineața cît și după masă, s-au dovedit o mare binecuvîntare pentru cei prezenți. Oaspeții veniți din provincie cît și frații și cunoscuții din București, au participat cu bucurie la aceste solemnități. Nu se poate descrie fericirea și bucuria unui asemenea

total 19 la număr, s-au oprit la amvon. După o cântare de cor și rugăciune înălțată de un absolvent, fratele Popa Mihail, președintele clasei absolvenților, a adresat un călduros: „Bun venit”, Comitetului Uniunii, oaspeților, corpului profesoral, precum și colegilor și colegelor. Punctele care au urmat în program au fost atît de plăcute și interesante, încît nici n-am observat cînd au trecut două ore. Istoricul celor 19 absolvenți, ținta și motto-ul clasei, induioșătoarea poezie a clasei, cuvintele de laudă și mulțumire, precum și solia adresată juniorilor, au influențat adinec asistența din sală, din aulă și din curte. După terminarea programului, absolvenții au coborît dela amvon și și-au ocupat locurile lor rezervate în față.

Fratele Ștefan Năilescu, Președintele Uniunii, a adresat absolvenților cuvîntul de trimiterie. Ei au fost întrebați foarte solemn dacă Mintuitorul, ca și pe vremea ucenicilor, S-a apropiat de ei, dacă a vorbit cu ei, dacă ei l-au auzit glasul și soliele Sale duioase, iubitoare și puternice. Absolvenții au răspuns într-un glas că în timpul anilor de studiu au simțit prezența Mintuitoru-

lui, au auzit solile Sale și că doresc să-L servească cu zel și credincioșie. Ultimele cuvinte au fost cuvintele din însărcinarea Mintuitorului: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. Absolventul Chelbegeanu Apostol, a adresat conducătorului Uniunii cuvinte de recunoștință, asigurând prin dînsul întreg Comitetul Uniunii, că vor lucra pentru binele Bisericii și patriei iubite.

Din partea Seminarului s-au împărțit diplomele și certificatele de absolvire. S-au adresat

cuvinte de mulțumire lui Dumnezeu, conducerii Bisericii, Autorităților care ne-au acordat libertate și gazdelor care au îngrijit și adăpostit pe elevi. Cu aceasta anul școlar 1955/1956, s-a declarat încheiat.

În mijlocul unei însuflețiri sfinte și a unei bucurii ca la serbările Domnului, ne-am despărțit, urindu-le pace și prosperitate pînă la 15 octombrie, cînd se vor deschide din nou cursurile Seminarului, pentru anul școlar 1956/1957.

H. ARTINIAN

Legea lui Dumnezeu

(Urmare de la pag. 2-a)

Dumnezeu a pus legi de guvernare nu numai ființelor vii, ci și tuturor lucrurilor naturii. Totul se află sub stăpînirea unor legi neschimbate, ce nu pot fi trecute cu vederea. Dar în timp ce totul în natură e guvernat de legi naturale, numai omul, dintre toate viețuitoarele pămîntului, este supus legii morale. Omului, coroana creațiunii, Dumnezeu i-a dat putere să înțeleagă cerințele Sale, să priceapă dreptatea și bunătatea legii Sale și cerințele ei sfinte față de El; iar dela om se așteaptă ascultare neîmpărțită.

Poziția Domnului Isus față de legea morală este arătată prin cele profetite despre El în Vechiul Testament: „Iată vin! — în sulul cărții este scris despre mine — vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea Ta este în fundul inimii mele”. Ps. 40, 7, 8. Cînd era aci pe pămînt, în minunatele Sale învățături, El a scos în evidență necesitatea de a păzi legea morală, dîndu-Se pe Sine ca exemplu: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămîne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tătalui Meu și rămîn în dragostea Lui”. Ioan 15, 10.

El n-a călcat niciuna dintre cele zece porunci, căci: „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug”. 1 Petru 2, 22. Adresîndu-Se contemporanilor Săi, El zicea: „Cine dintre voi mă mustră pentru păcat”, adică pentru călcarea legii? Nici chiar Satana n-a putut afla în El vreun păcat. „Vine stăpînitorul lumii”, zicea Domnul Isus, „dar în Mine nu găsește nimic”. Dacă și în Domnul Isus s-ar fi găsit vreun păcat, dacă și El s-ar fi făcut vinovat de călcarea legii morale, Satana ar fi avut cu ce să-L inviuiască. El ne este exemplul nostru desăvîrșit în ce privește respectarea cu sfințenie a legii morale.

Apostolii au urmat în totul exemplul lăsat de Domnul Isus, care zicea: „Dacă vreți să intrați în viață, păzește poruncile”. Mat. 19, 17. Ei au păzit legea și au recomandat-o și altora: „Pentru că nu cei ce aud legea sunt neprihăniți înaintea

lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea aceasta, vor fi socotiți neprihăniți”, zicea Sf. Pavel. Rom. 2, 13. Apoi adresîndu-se unora, care susțineau că este de ajuns să crezi și nu mai e nevoie să păzești legea celor zece porunci, tot Pavel spunea: „Deci, prin credință desființăm noi legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim legea”. Rom. 3, 31.

Apostolul Iacov merge și mai departe, cînd spune: „Căci, cine păzește toată legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis: „Să nu preacurvești, a zis și: „Să nu ucizi”. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al legii”. Iacov 2, 10, 11.

Apostolul Ioan, ucenicul iubit, care a primit multe descoperiri de la Dumnezeu, pentru toată biserica creștină, pînă la sfîrșitul timpului, susține și el aceleași lucruri ce le învășase dela Domnul Isus: „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceia că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sînt grele”. „Și dragostea stă în viațuirea după poruncile Lui”.

„Și prin aceasta știm că îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc” și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el”. 1 Ioan 5,2,4 ; 2 Ioan 6 ; 1 Ioan 2,3,4.

În ultima carte a Noului Testament, viziunea lui Ioan, vorbind despre adevărata și ultima biserică a lui Dumnezeu, care va exista înainte de venirea lui Isus, spune despre ea că se va deosebi de celelalte biserici prin chiar faptul acesta că în doctrina ei a prevăzut respectarea legii lui Dumnezeu: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Apoc. 14, 12.

Păzirea cu sfințenie a legii morale a celor zece porunci aduce cu sine fericire și pace. Ea este și o oglindă ce arată omului păcatul, și ea va constitui măsura după care va fi măsurat caracterul fiecărui la judecata lui Dumnezeu. Împlinirea ei cu conștiințiozitate, este o datorie a fiecărui om.

M. MANEA

Ioan Hus

Anul acesta, Republica Populară Cehoslovacă a aniversat 541 de ani de la arderea pe rug a lui Ioan Hus, care a avut loc în anul 1415.

Despre acest bărbat de seamă se pot spune multe lucruri importante, pline de învățături pentru oricine ia seama la ele.

Iată câteva din cele ce cunoaștem despre dînsul:

De origină umilă dintr-o familie modestă, Ioan Hus, rămase de timpuriu orfan, din cauza morții tatălui său. Mama sa era o femeie evlavioasă, care considera școala și creșterea în temere de Dumnezeu ca cel mai prețios bun al omului. Ea se strădui să asigure și fiului ei această moștenire. Hus merse mai întâi la școala primară provincială, apoi intră la Universitatea din Praga, unde fu primit să studieze gratuit, din cauza sărăciei sale. Mama sa îl însoți în călătorie; văduvă și săracă, n-avea de unde să-i dea bunuri pămîntești; totuși, cînd se apropiară de marele oraș, ea ingenunchie împreună cu tînărul orfan de tată și ceru asupra lui binecuvîntarea Tatălui ceresc. Cît de puțin bănuia această mamă, în ce chip avea să fie ascultată rugăciunea ei!

La Universitate, Hus, se distinse curînd prin silința sa neobosită și prin progresele sale repezi, în timp ce viața sa fără cusur și purtarea sa amabilă, îi atraseră respectul tuturor. El era un sincer aderent al Bisericii catolice, și căuta cu ardoare binecuvîntările spirituale, pe care ea pretindea că le putea acorda. Cu ocazia unei serbări jubiliare se spovedi, dărui cei din urmă hînuși ce posedă și merse alături cu ceilalți în procesiune, pentru a obține și el iertarea de păcate promisă. După terminarea studiilor sale, el intră în tagma preoțască, unde cîștigă repede o mare reputație și fu curînd atașat la curtea regală. Apoi fu numit mai întâi profesor și mai tîrziu rector al Universității unde-și făcuse studiile. Numai după cîțiva ani modestul școlar, care studiasse pe cheltuiala Universității, ajunsese gloria țării sale și numele său ajunsese să fie vestit în toată Europa.

Dar Hus trebuia să inaugureze pe alt tărîm opera Reformei sale. Mai mulți ani după învestirea sa ca preot, fu numit predicatorul Capelei Belleem. Intemeietorul acestei Capele dăduse mare importanță predicării Sfintei Scripturi în limba poporului. Cu toată opoziția Romei, acest obicei nu fusese complet înlăturat în Boemia. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu nu era cunoscut aproape deloc și vicile cele mai hidoase se întinseseră în toate clasele societății. Contra acestor rele se ridică Hus fără cruțare, bazîndu-se pe Cuvîntul lui Dumnezeu, pentru a proclama principiile adevărului și ale curăției, pe care le învăța.

Vestea despre lucrarea făcută în Praga fu dusă la Roma, și curînd după aceea Hus fu somat să se înfățișeze înaintea papei. Dacă s-ar fi supus s-ar fi dus la moarte sigură. De aceea regele și regina Boemiei, Universitatea și nobilimea, se uniră să ceară ca Hus să fie autorizat de papa să rămîie la Praga și să fie reprezentat la Roma printr-un delegat. În loc de a aproba această cerere, papa procedă la judecarea lui Hus, îl condamnă și pune Praga sub anatemă.

După potolirea agitației din Praga, Hus se întoarse la Capela sa din Belleem, unde conținuă să predice

Cuvîntul lui Dumnezeu cu mai mult zel și cu mai mare curaj decît oriînd. Dușmanii săi, firește, erau activi și puternici, dar regina, mai mulți membri ai nobilimii și o bună parte din populație țineau cu el. Comparînd învățăturile sale curate și înălțătoare și viața sa sfîntă, cu dogmele înșoșitoare pe care le propovăduiau discipolii Romei și cu avaria și desfrîul vieții lor, foarte mulți socoteau ca o onoare a sta de partea lui.

Pentru a pune capăt discuțiilor care frămîntau Europa, fu convocat un conciliu general la Constanța. Acest conciliu fu convocat după cererea împăratului Sigismund, de unul din cei trei papi rivali, Ioan XXIII. Papa Ioan nu vedea deloc cu ochi buni convocarea acestui conciliu, căci caracterul său și viața sa politică puteau suporta foarte greu o cercetare întreprinsă de către acei prelați, cari în moravurile lor erau tot atît de slăbiți ca toți în genere din acel timp. El însă nu îndrăzni să se opună voinței împăratului Sigismund.

Cele două obiecte capitale pe care și le propusese conciliul, erau de a pune capăt schismei în Biserică și de a stîrpi erezia. De aceea, cei doi anipapi și principalul propagator al noilor idei, Ioan Hus, fură somați să compară înaintea adunării. Papa Ioan XXIII, veni la Constanța cu mare pompă, înconjurat de membrii înaltului cler și de o suită de curteni. Intreg clerul și notabilitățile orașului, cu o imensă mulțime de cetățeni veniră să-i ureze bun venit. Patru din cei mai înalți magistrați purtau un baldachin de aur deasupra capului său. Înaintea lui era purtată ostia și cele mai bogate odăjdii ale cardinalilor și ale nobilimii, măreau strălucirea cortejului.

În acelaș timp se apropie de Constanța un alt călător. Hus fu conștient de primejdiile care îl amenințau. El se despărți de amicii săi ca și cum nu s-ar mai întoarce niciodată în mijlocul lor, și porni la drum cu simfîmintul că se duce să fie ars pe rug. Deși obținuse un bilet de liberă trecere din partea regelui Boemiei și un altul din partea împăratului Sigismund, primit pe drum în timpul călătoriei sale, luase toate dispozițiunile în vederea probabilității morții sale.

În una din scrisorile adresate amicilor săi din Praga, el scria: „Frații mei... Eu plec cu un bilet de liberă trecere de la rege, spre a mă înfățișa înaintea inamicilor, care mă urăsc de moarte. Mă încredințez deplin Dumnezeului Atotputernic și Mîntuitorului meu. Sper că va asculta rugăciunile voastre arzătoare, ca să pună prudența și înțelepciunea pe buzele mele, așa încît să le pot rezista, și să-mi dea Duhul Său Sfînt, spre a mă întări în adevăr, astfel, încît să pot înfrunta cu bărbăție ispitele, închisoarea, și dacă va fi necesar, chiar o moarte crudă. Isus Hristos însuși a suferit pentru aleșii Săi iubiți; să ne mirăm noi oare dacă ne-a lăsat exemplul Său, ca să suferim și noi înșine cu îndelungă răbdare orice pentru mîntuirea noastră? El e Dumnezeu, și noi sintem făpturile Sale; El e Domnul nostru, și noi sintem servi Săi; El e stăpînul lumii, și noi sintem niște bieți muritori vrednici de ocară. Cu toate acestea El a suferit! De ce să nu suferim și noi, mai cu seamă atunci, cînd suferința este o curățire pentru noi? De aceea, iubiții mei, dacă moartea mea trebuie să contribuie la gloria Sa, rugați-vă ca ea să vie repede și El să-mi ajute să pot

suporta cu credincioșie orice rău, oricare ar fi el. Dar dacă va fi mai bine să revii între voi, să ne rugăm lui Dumnezeu să mă înapoiez fără pată de la acest Conciliu, adică, fără să fi suprimat o iotă din adevărul Evangheliei, cu scopul de a lăsa fraților mei o strălucită pildă de urmat. Se poate deci să nu mai vedeți niciodată fața mea în Praga, dar dacă este voia Atotputernicului Dumnezeu de a mă reda vouă, atunci să înaintăm cu o inimă mai hotărâtă în cunoașterea și iubirea legii Sale”.

În altă scrisoare adresată unui preot care devenise un discipol al Evangheliei, Hus vorbește cu o profundă umilință de greșelile sale, acuzându-se pe sine de faptul că i-a plăcut să poarte veșminte bogate și că a risipit ore cu ocupațiuni frivole. Apoi a adăugat următoarea admonestare mișcătoare: „Fie, ca mărirea lui Dumnezeu și mîntuirea sufletelor să preocupe mințile ta și nu posesiunea de beneficii și averi. Ferește-te de a împodobi casa ta mai mult decît sufletul tău, și mai presus de toate, îngrijește-te de edificiul spiritual. Fii pios și umil cu cei săraci și nu prăpădi averea ta în ospețe. Dacă nu-ți vei îndrepta viața, și dacă nu te vei abține de la lucruri de prisos, mă tem să nu fii aspru pedepsit. Tu cunoști doctrina mea, căci ai primit încă din copilăria ta instrucțiunile mele, de aceea nu mai e necesar să-ți scriu mai departe. Dar te conjur pe harul Domnului nostru să nu mă imitezi în nici una din deșertăciunile, în care m-ai văzut cazind. Pe plicul scrisorii a mai adăugat cuvintele: „Te conjur, prietenul meu, să nu rupi acest sigiliu înainte de a fi dobîndit asigurarea că sînt mort”.

La sosirea lui în Constanța s-a bucurat în primele zile de deplină libertate dar puțin după aceea, Reformatorul fu arestat din ordinul papei și a cardinalilor și aruncat într-o închisoare dezgustătoare.

Slăbit de boală și de detențiune lungă în închisoare — aerul umed și infectat al temniței sale îl provocase friguri care îi amenințau serios viața. — în cele din urmă Hus fu adus în fața conciliului. Încercat cu lanțuri apărî în fața Împăratului, care pe temelul cuvîntului său de onoare și al bunei sale credințe se angajase să-l protejeze. În timpul îndelungatului său proces Reformatorul susținu cu tărie adevărul, și, în prezența demnitărilor Bisericii și ai Statului reuniți, el rosti un protest solemn contra corupției Potentaților Bisericii. Cînd i s-a cerut să-și aleaga între a lăgădui învățăturile sau să sufere moartea, el preferă moartea.

Cînd fu somat să-și exprime ultima hotărîre, Hus refuză să abjure, apoi îndreptînd privirea sa pătrunzătoare spre Monarhul, al cărui cuvînt de asigurare fusese alit de rușinos călcat, el declară: „Am comparut de bună voia mea în fața Conciliului, sub protecția publică și pe baza cuvîntului de onoare al Împăratului, care e de față”. Cînd ochii tuturor celor ce erau în adunare se întoarseră spre el, fața lui Sigismund fu inundată de o profundă roșeață.

Sentința de condamnare la moarte fiind pronunțată, ceremonia degradării începu. Episcopii gătiră pe prizonierul lor cu veșminte preoțești, și cînd îl îmbrăcară, el zise: „Cînd Irod L-a dus înaintea lui Pilat, Domnul nostru Isus Hristos, fu îmbrăcat într-un veșmînt alb, în semn de bălăcăr”. Somat din nou să abjure, întorcîndu-se spre popor, el răspunse: „Cu ce ochi aș mai putea privi cerul? Cum aș mai putea privi spre această mulțime de oameni, cărora le-am predicat Evanghelia cea curată? Nu, nu! Socotesc mintuirea lor mai de preț decît acest biet corp, slăbit. Apoi fu predat autorităților lumesti și condus spre locul de execuție. O procesiune imensă, sute de oameni înarmați, preoți și episcopi în odăjdii prețioase și locuitorii din Constanța îl urmară. După ce fu legat de stîlp și cînd rugul era gata să se aprindă, mai fu încă odată somat să abjure, și să se salveze, renegînd erezile sale. „Ce erezii? — zise Hus — Ce să reneg, cînd nu mă știu vinovat de nicio erezie? Chem pe Dumnezeu oa martor, că tot ce am scris și tot ce am propovădit nu am făcut cu alt scop decît pentru mîntuirea sufletelor de păcate și de la pierzare; și de aceea sînt gata să pecetluiesc bucuria cu singele meu adevărul pe care l-am scris și predicat”.

Cînd vălătăile focului l-au cuprins, Hus începu să cînte: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!” și așa continuă pînă cînd vocea lui se slîșie pentru totdeauna. Chiar dușmanii săi admirară fînuta lui eroică.

După ce corpul lui Hus fu în întregime mistuit de flăcări, cenușa lui împreună cu pămîntul pe care se așlase, fură adunate și aruncate în Rhin, care le luă cu sine în Ocean. Prigonitorii lui își închipuiră în zadar că în felul acesta au deznădăcinat adevărurile predicate de el. Dar ei nici n-au visat că cenușa care fu dusă de undele rîului în mare, trebuia să fie ca o sămînță împrăștiată spre mărturie în toate țările pămîntului, pentru a produce în înfînturile încă necunoscutelor roadele abundente ale gloriei adevărului.

Prelucrare de GH. GRAUR

Arderea pe rug a lui Ioan Hus.

Bolile contagioase

Prin boli contagioase înțelegem acele boli care se transmit de la omul bolnav la cel sănătos, printr-un contact direct sau indirect. E consecința pătrunderii în organismul omului a unui germen cunoscut sau necunoscut, care se hrănește, și se înmulțește pe seama corpului pe care-l intoxică cu otrăvurile pe care le secretă.

Bolile contagioase sînt boli generale, în cursul cărora niciun organ sau sistem de organe din corpul bolnav nu rămîne neatins.

Numărul bolilor infecțioase ale copiilor este destul de mare. Unele din ele, cum de exemplu scarlatina, difteria, pojarul și tusea convulsivă, pot avea urmări mai îndelungate, prezentînd un pericol mai accentuat pentru cel ce le contractează. Ele atacă îndeosebi copiii de vîrsta preșcolară. Unele cum ar fi rujeola, varicela și oreionul nu lasă niciun fel de urme (dacă nu survine nicio complicație între timp).

Transmiterea germenului. Microbii plutesc peste tot în jurul nostru. Două sînt căile de pătrundere a lor în corpul nostru: 1) Directă și 2) Indirectă.

1) *Directă.* Prin contactul direct cu bolnavul sau cu persoanele ce au venit în atingere cu bolnavul.

2) *Indirectă.* Consumînd alimente infectate cu microbii acestor boli, atunci cînd sînt consumate crude sau nespălate. De exemplu; laptele și derivatele lui, legumele, zarzavaturile, fructele. Un rol foarte mare în răspîndirea microbilor îl joacă muștele care merg prin toate locurile și apoi se așează și pe alimente. De aici necesitatea de a lupta pentru stîrpirea lor, cum și necesitatea de a feri alimentele de atingerea lor.

La copii, vîrsta joacă un rol destul de important în contractarea bolilor infecțioase. S-a observat că într-o oarecare măsură, copiii în primul an de viață, în deosebi cei alăptați la sîn, au o rezistență mai mare contra scarlatinei, oreionului, febrei tifoidice, etc. Aceasta, datorită puterii pe care copilul o primește odată cu hrana, de a rezista acestor boli; — nu-i exclus totuși ca și la această vîrstă copiii să sufere de tuse convulsivă, difterie, tetanos, ș.a. După întrecare, puterea de rezistență scade față de aceste boli.

Iată cîteva dintre cele mai frecvente boli infecțioase ale copiilor:

Pojarul (rujeola) este o boală contagioasă acută. Vîrsta prielnică pentru îmbolnăvire, de la 2—6 ani, dar orice individ poate să sufere de ea dacă nu a contractat-o pînă acum, aceasta indiferent de vîrstă. Contagiunea se face pe cale directă de la bolnav la sănătos, prin stropii pe care bolnavul îi împrăstie în jur cînd tușește, strănută sau vorbește. Atunci în jurul lui se formează un cerc infectat pe o distanță de 1 pînă

la 3 m. Deci în aceste situații, e suficient ca să treci numai pe lîngă o persoană suferindă de pojar, pentru a primi microbul.

Simptome: După aproximativ 10 pînă la 12 zile de la infecțiune, boala începe în mod brusc printr-o temperatură de 38—39 grade, bolnavul are frisoane, secreție abundentă a nasului, bolnavul strănută des, ochii îi sînt roșii, injectați, mereu lăcrîmînd. Această inflamație se întinde și asupra laringelui, a căilor respiratorii, a gurii, gîtului și a amigdalelor. Bolnavul are o ușoară somnolență, dureri de cap, și în general o stare proastă. Pe mucoasa obrazilor, iar uneori a gingiilor apar niște pete albicioase, (cam 5—10) importante mai mult pentru diagnostic. Așa numitele semne ale lui Koplik.

După 4—5 zile de la această apariție starea generală se înrăutățește. Temperatura 39—40 grade, o sete chinuitoare. În acelaș timp apar aceste pete mici roșii, cu un contur neregulat (exantemul). Ele apar pe față în prima zi, iar după aceea cuprinde întreg corpul. În 48 de ore ele se dezvoltă deplin. Cînd apar la extremități, cele de pe față încep să dispară. Se mențin fenomenele generale. Temperatura 39—40 grade timp de 1 pînă la 2 zile apoi începe să scadă împreună cu dispariția petelor. În acelaș timp starea generală se îmbunătățește.

De obicei pojarul e o boală ușoară, dacă nu intervin complicațiuni. Ea lasă o debilitate generală, de unde necesitatea de a fi atenți față de răceli și infecțiuni pulmonare.

Tratament. În formele obișnuite de pojar, tratamentul se reduce la stimulente, regim lactat, lichide în timpul cît se menține temperatura, iar odată cu scăderea temperaturii, se va trece la un regim mixt. Se va da bolnavului mult de băut, deasemenea și purgative ușoare la 3 zile pentru a favoriza eliminarea toxinelor. În caz de agitațiuni, convulsii se vor administra băi calde sau împachetări cu ceaceafuri înmuiate în apă la temperatura camerei. Se vor da calmante în doze mici.

Tusea convulsivă. E o boală epidemică, caracterizată printr-o tuse spastică, cu accese speciale. Contagiunea se face în mod direct prin stropii împrăstiați prin tuse sau vorbit de un bolnav de tuse convulsivă. Vîrsta cea mai propice se află între 2—5 ani, dar se poate întîlni și la sugari, cînd au fost contaminați timpuriu. Începutul bolii este aproape neobservat. Între 8 pînă la 15 zile tusea ia caractere speciale sub formă de accese. Un acces se compune din zguduiri de tuse care se succed așa de repede încît copilul aproape se sufocă. Aceasta se repetă de cîteva ori. La sfîrșitul unui acces gura copilului se umple cu mucozități groase și lipicioase. Uneori

tusea este urmată de vărsături. Aceste accese sunt numeroase într-o zi. Intre 10—50. Ele nu se întrerup în cursul nopții. La început sănătatea pare normală, dar mai târziu copilul slăbește. Complicația cea mai de temut este bronho-pneumonia, ce se ivește la copiii debili mai ales sub vîrsta de 3 ani.

Tratament. Vaccinarea, ameliorează și scurtează durata bolii. Ca medicamente: Tusocalmin, *Cloranfenicol*. Dezinfectarea nasului și faringelui. Așezarea bolnavului într-o cameră luminoasă, ușor de aerisit. Băile căldute obișnuite, nu vor fi întrerupte. Nu se ține niciun regim. Copiii vor fi alimentați în mod normal. Dacă bolnavul are febră, el va fi ținut în casă la pat, dacă nu, se va permite plimbarea, ferindu-se de a nu răci. Se recomandă raze ultra-violete și inhalatii cu substanțe antiseptice și antispastice. Către sferșitul bolii se recomandă schimbarea localității. Boala fiind contagioasă, din clipa cînd se bănuiește că bolnavul suferă de ea, va fi complet izolat.

Oreionul. (Parotidita epidemică). E o boală infecțioasă epidemică. Se caracterizează prin inflamarea glandelor salivare, în special a parotidiei. Contaminarea se face în mod direct, delă bolnav la sănătos. În mod excepțional se face și indirect prin atingerea obiectelor ce au fost întrebuintate sau atinse de un bolnav.

Simptome. Boala începe cu o febră ușoară, oboseli, dureri de cap. Regiunea parotidiană (cu fața și partea de jos a urechilor) se umflă, lărgind fața. Durerile se măresc prin mișcarea maxilarului; apăsînd această regiune bolnavul simte dureri. La început umflătura e numai într-o parte (unilaterală); după 3 zile devine bilaterală (în ambele părți). După 7—8 zile umflătura dă înapoi. Durata totală a bolii este de 8—12 zile.

Tratament. Regim lacto-vegetarian. Copiii sub 10 ani vor sta în pat. Gargare frecvente cu slabe soluții antiseptice pentru calmarea durerilor și micșorarea umflăturii. Se vor aplica prijuite locale. (Apa la temperatura camerei), iar bolnavul să stea în acest timp la pat.

Paralizia infantilă. (Poliomelita). E o boală contagioasă în special a copiilor care dă paralizii la diferite părți ale corpului. Agentul pa-

raliziei este un virus care se poate vedea numai cu microscopul electronic (mărește pînă la 50.000 ori); acest virus rezistă mult la frig și puțin la căldură. N-au influență asupra lui sulfamidele, penicilinele, streptomycină, auromicina. El pătrunde în organism pe căile respiratorii superioare și la nivelul mucoasei tubului digestiv. Trece în sînge și după 3—4 zile pătrunde în măduva spinării sprijinindu-se pe celulele nervoase pe care le distruge. Boala se capătă în mod direct, dela om la om. Venind în atingere cu un bolnav sau inspirînd microbii împrăștiati prin tuse sau vorbire de om bolnav. Paralizia infantilă se mai transmite și direct prin consumarea alimentelor contaminate.

Simptome. Primele semne de boală sînt cam greu de recunoscut. La început apar dureri de cap, temperatură, dureri în tot corpul, în abdomen, diaree, uneori chiar dizenterie — alteleori bolnavul are semne de gripă: Gaturai, dureri de gît, strănută, tușește, răgușeală. Dar intrucit acestea sînt simptomele multor boli contagioase, e greu de pus diagnosticul imediat. Bolnavul este indispus, plînge, e neliniștit, nu doarme bine, are dureri în mușchi. Febră 38—39 grade. Sînt cazuri cînd copilul nu are febră și totuși face paralizie.

Tratament. Bolnavul trebuie să stea la pat. Izolare complectă de ceilalți din casă. Anunțați imediat medicul care va constata și va proceda la internarea bolnavului.

În concluzie, sarcina prevenirii bolilor infecțioase ale copiilor nu privește numai pe medici, ci și pe părinți, educatori și alții. Prevenirea lor prin măsuri generale de igienă, este o datorie ce revine tuturor.

Vaccinarea copiilor, la timp, aduce cu sine scăparea de multe neplăceri.

O luptă pentru distrugerea insectelor, agenții cei mai activi în răspîndirea bolilor, să fie mereu activă. Folosirea zarzavaturilor și a lapteului cum și o curățenie exemplară a caselor de locuit, a corpului nostru și a lenjeriei ce purtăm, va ajuta la păstrarea unei sănătăți înfloritoare, pentru fericirea noastră și a întregii societăți.

Dr. ELEFTERA IACOB

Despre gospodăriile agricole colective

Reforma agrară din anul 1945 a îmbunătățit simțitor situația țăranilor săraci și mijlocași, însă, ea n-a putut și nici nu putea să aducă trudeitorilor de pe ogoare, bunăstarea la care ei au tot dreptul. Comitetul Central al P.M.R., în rezoluția sa din 3—5 martie 1949, a indicat țăranimii muncitoare calea pe care trebuia să apuce. Calea indicată de susamintita rezoluție este aceea a gospodăriilor agricole colective. Dînd ur-

mare îndemnurilor cuprinse în rezoluția din 3—5 martie 1949, încă în acelaș an, numeroși țărani săraci și mijlocași, unindu-și pămînturile, vitele și uneltele de muncă în gospodării colective, au pășit pe un drum nou. După doi ani numai, peste 1000 de gospodării agricole colective se înființară în toată țara.

Gospodăria agricolă colectivă este o gospodărie mare, în care se lucrează după regule co-

operatiste, adică se lucrează în comun și produsele agonisite aparțin tot comunității întregi. Pentru a se putea dezvolta, Gospodăria agricolă colectivă se conduce după anumite legi. Legea ei de bază este Statutul model. În Statut se arată limpede scopul și sarcinile gospodăriilor colective. Scopul gospodăriilor colective — spune Statutul — este, ca printr-o muncă organizată în comun și cu mijloace comune de producție, să înlăture mizeria, întunericul și starea de înapoiere a țărănimii muncitoare; să obțină o producție agricolă mare; să îmbunătățească condițiile de muncă și să asigure un trai mai bun pentru membrii asociației.

Cei care aderă la gospodăria colectivă își aduc o parte din bunurile lor în gospodărie, iar o parte și le păstrează în proprietate personală. Fiecare membru aduce în gospodărie pământul, vitele de muncă, nutrețul, căruțele, plugurile etc. și își păstrează pentru folosință personală casa de locuit, o vacă, zece oi, cincisprezece stupi, păsări, etc.

Intrucît o gospodărie colectivă cuprinde zeci și sute de oameni, ea are nevoie de plan. În plan se prevede cîte hectare vor fi semănate, ce producție se va obține la hectar, cu cîte capete va crește numărul vitelor, ce construcții se vor face.

Articolul 9 din Statutul model arată că membrii gospodăriilor colective trebuie să lupte pentru a obține producții din ce în ce mai mari la hectar prin folosirea celor mai bune metode: arături adinci, asolamente raționale, semănatul cu mașinile, aplicarea de îngrășăminte etc.

Veniturile gospodăriei sînt folosite potrivit indicațiilor statutare. Din veniturile bănești se creiază un fond de bază. Din recolte se rețin semințe spre a se face rezerve pentru cazuri de secetă; o parte din produse se vînd spre a se obține venituri mai mari. Din veniturile gospodăriei o parte merge pentru reparații de mașini și unelte, pentru apărarea sănătății animalelor, pentru completarea fondului de bază.

În gospodăria colectivă veniturile se împart după munca fiecărui membru. Toate veniturile, atît cele în natură (cereale, zarzavaturi, brînzeturile, etc.), cît și cele în bani, se repartizează în raport cu cantitatea și calitatea muncii prestate în gospodărie. Măsura după care se face repartizarea veniturilor este ziua-muncă. Ziua-muncă arată precis ce parte i se cuvine fiecărui membru din veniturile gospodăriei colective. Membrii gospodăriilor colective găsesc un sprijin puternic în gospodărie atunci cînd sînt bolnavi, în cazuri de naștere, etc. Pentru asemenea cazuri, Statutul prevede dreptul la ajutor.

Organele de conducere ale unei gospodării colective sînt: adunarea generală, consiliul și președintele. Cea mai mare putere în gospodărie o are adunarea generală din care fac parte toți membrii gospodăriei. Nici o hotărîre importantă

pentru viața gospodăriei nu se ia fără adunarea generală. Primirea și excluderea de membri se face numai de adunarea generală. Tot ea este aceea care aprobă planul anual de producție, bugetul de venituri și cheltuieli, normele de lucru, contractele cu S.M.T., cantitatea de produse și sumele de bani ce urmează să fie plătite pentru fiecare zi-muncă. Hotărîrile adunării generale sînt obligatorii atît pentru consiliul de conducere cît și pentru fiecare membru în parte. Nici consiliul de conducere și nici președintele, nu au dreptul să calce aceste hotărîri.

Partidul și Guvernul poartă o grijă permanentă gospodăriilor colective. Au pus la îndemîna lor tractoare și mașini agricole, cu ajutorul cărora să lucreze mai ușor și mai bine pămîntul. Le acordă credite pe termene lungi și le sprijină în toate acțiunile lor. În primul Plan Cincinal s-au prevăzut 30 de miliarde lei credite pentru gospodăriile colective.

În gospodăria colectivă introducerea asolamentului, arătura adîncă, semănatul și recoltatul cu mașinile sînt ușor de realizat. Gospodăriile colective au în acest scop sprijinul puternic al S.M.T. Tractoare puternice și tot felul de alte mașini agricole, le sînt puse la îndemîna de către stat. Nu mai incupe nici o îndoială că munca bună a tractoarelor și mașinilor agricole a contribuit într-o mare măsură la obținerea de recolte bogate. Nu puține sînt cazurile cînd s-a obținut 2500 și chiar 3000 Kg. grâu la hectar.

Datorită sprijinului de care se bucură din partea Statului, gospodăriile agricole oferă țărănimii muncitoare avantaje ce nu pot fi găsite în gospodăriile individuale, care în cea mai mare parte își fac arăturile folosindu-se de pluguri mai mult sau mai puțin corespunzătoare.

Presă scrie adeseori despre avantajele pe care le aduc gospodăriile colective. Datele concrete pe care le oferă ziarele, sînt grăitoare în această privință, deși prin unele părți, „în gospodării s-au strecurat unii pierde-vară cărora nu prea le place să muncească, sau alții care vor să trăiască cu viclenie și șmecherie, să muncească cît mai puțin și să ia cît mai mult”. (Drepturile și îndatoririle membrilor gospodăriilor agricole colective de Gh. Nechiti, pag. 15).

Recolte bogate a obținut gospodăria colectivă din Țibucani, regiunea Bacău. În anul 1955 această gospodărie a recoltat la hectar după cum urmează: 3106 Kg. grâu, 2850 Kg. porumb, 2560 Kg. orz de primăvară, 23.000 Kg. ceapă și 25.000 Kg. cartofi. La cartofii semănați experimental în rigole, a scos 58.000 Kg. la hectar. În 1955, grădina de legume, care nu e prea mare, a adus un venit de peste 243.000 lei. Cu trei ani în urmă gospodăria avea doar 6 vaci, 13 căruțe și 20 pluguri. În scurtul timp de trei ani această avere a crescut de 27 de ori. (Scinteia nr. 3617 din 9 iunie 1956).

(Continuare la pag. 16-a)

Felul de a cînta la poporul Israel

La poporul Israel, cîntările au fost cîntate ori de un singur cantor, numit în Psalmi „marele cîntăreț”, sau au fost cîntate de marele cîntăreț împreună cu unul sau două coruri, în mod alternativ. Oricum a fost cîntată cîntarea, totuși cîntarea s-a cîntat numai la unison. 2 Cron. 5, 13. Astfel, găsim scris în Exod 15, 21, cu ocazia cîntării lui Moise: „Maria răspundea copiilor lui Israel”; cu alte cuvinte, — cum s-a mai amintit deja, Moise cînta singur, acompaniat, și primea răspuns, tot cîntat, din partea copiilor lui Israel, iar Maria răspundea împreună cu celelalte femei — prin cîntare, folosind în același timp instrumentul cunoscut „timpanul”.

Un alt exemplu de cîntec alternativ, adică cîntat de două coruri, găsim scris în Neemia 12. Iată raportul lui Neemia; „...am făcut două coruri mari, cel dintîi a pornit pe partea dreaptă a zidului, al doilea cor a pornit spre stînga... cele două coruri s-au oprit în casa lui Dumnezeu... și cîntăreții și-au îndat glasul, cîrmuși de Izrahia'. În general cîntările au fost scurte, câteodată numai un singur verset, și potrivit situației momentane, iar versetul fiind mereu repetat a făcut ca inima să tresalte de bucurie, evenimentul devenind de neuitat. Tot astfel în 1 Sam. 18, 6, 7, se spune: „Femeile au ieșit din toate cetățile lui Israel înaintea împăratului Saul, cîntînd și jucînd, în sunetele timpanelor și alăutelor, și scofînd strigăte de bucurie. Femeile care cîntau își răspundeau unele altora și ziceau: „Saul a bătut miile lui, iar David zecile de mii”. Doar din atît se compunea toată cîntarea lor, dar era mereu repetată.

Melodiile poporului Israel erau de altă natură, decît melodiile noastre. Gama se compunea numai din cîteva tonuri. Iar silabele cuvintelor se cîntau pe mai multe note, (Melisme —) ceace e destul de greu de executat, dar folosit și astăzi la diferite popoare orientale. Cîntările poporului Israel au avut un conținut bogat și erau foarte cunoscute și de popoarele vecine. Cîntările lor cele mai cunoscute sînt „Psalmii”. David, unul dintre cei mai mari cîntăreți, împreună cu alții, au alcătuit mulți psalmi, care au fost aranjați sub formă de cîntări, și apoi cîntați de închinătorii care luau parte la serviciul templului. Preoția levitică rînduie ca psalmii aceștia să fie cîntați la serviciile templului, conduși fiind de cîntăreți învățați. După cum se poate deduce, „Psalmii” se cîntau pe melodii deja cunoscute, de exemplu: Ps. 9, se cîntă ca „Porumbelul din stejari depărtați” etc. Ade-sea găsim și felul instrumentului care se întrebuințează la cîntarea respectivă, ca Ps. 5, „e de cîntat cu flautele”, iar Ps. 6, „de cîntat pe arfa cu opt coarde”.

Din toate cele descrise mai sus reiese clar că poporul Israel, a fost un popor căruia i-a plăcut muzica. După cîte ne redă un istorician, Solomon ar fi pregătit pentru ocazia sfințirii Templului zeci de mii de arfe și peste o sută de mii de trîmbițe de argint, desigur cel mai mare număr de instrumente folosite vreodată cu ocazia unui serviciu divin. Iată ce ne spune Sf. Scriptură despre acest eveniment mareț (2 Cron. 5, 13.14): „Și cînd ceice sunau din trîmbițe și cîntau, vinîdu-se într-un glas ca să mărească și să luade pe Domnul, au sunat din trîmbițe, chimoale și celălalte instrumente și au mîrit pe Domnul prin aceste cuvinte: „Căci îndurarea Lui fine în veci!”, în clipa aceea casa, și anume casa Domnului, s-a umplut cu un nor... căci slava Domnului, umpluse casa lui Dumnezeu”. Astfel de asemenea și David, a rînduit ca „patru mii să fie însărcinați să laude pe Domnul cu instrumentele”, făcute de el, pentru a preamări pe Dumnezeu.

Mare întristare trebuie să fi venit asupra poporului Israel, cînd amușeau cîntările. Despre această situație ne vorbește Ps. 137,2 în care ni se spune că atunci cînd Israel a fost dus în robia Babiloniană, cîntăreții Templului și-au atîrnat arfele în sălcile de pe malurile ri-

urilor Babilonului și cîntările au amușit complet, încît asupritorii lor, care prețuiau cîntările lor, le cereau să cînte zicînd: „cîntați-ne cîteva din cîntările Sionului”.

Iar după ce poporul Iudeu, — s-a reîntors din prizonierat, din nou a răsunat muzica și cîntecul în templul lui Dumnezeu, spre slava și spre mărirea numelui Său.

Prel. OTTO HERMANN

VARA DUPĂ PLOAIE

Din nou al verii soare își varsă-a lui văpaie —
Pe umerii naturii punînd de aur, straiie.

Cu apă-i plină gîrla; abia mai pot să-ncapă
În albia ei strîmtă și voaiele de apă.

Înmiresmațul aer acum e mai curat.
Începe iarăși zorul și forțata în sat.

În curte, în grădină iar iese gospodarul;
Ba unii-njugă boii și merg în cîmp cu carul.

De prunci e plină strada; prin șanțuri și băltoace,
Cu scînduri și cu bețe, ieșit-au să se joace.

Din porumbar hulubii pe rînd ies toți. În stol
S-adună-apoi, și zboară dînd satului ocol.

Albinele prînd iarăși să plece din știubeie
Ca florilor din luncă neatarul să li-l ieie.

Pe-un gard cîteva vrăbii întruna larmă fac,
Doi cocoșei în curte se bat pentr-un gîdac.

Rîd florile-n grădină... Se simt atît de bine...
Cu sevă hrănitoare li-s lujerele pline.

În orîng s-aude iarăși al păsărilor cor;
Cu mii de glasuri cîntă nenumărat popor.

Oriunde-ntorci privirea nu vezi decît zimbire;
Se simte-nviorată acum întreaga fire.

Ce binefăcătoare a fost această ploaie!
Dumbrăvi, livezi, fînețe, ogoare și zvoaie

Altfel se simt acuma sub largul cer senin:
Tînjeau mai ieri, dar astăzi se bucură din plin.

Îmi dau azi seama: ploaia e însăși viața firii!
Privind în juru-mi iarba, copacii, trandafirii

Îmi zic: „De n-ar da Domnul ploi calde-n orice vară
Pustiu ar fi pămîntul, pustiu ca o sahară”.

ION BATRINA VOIVODENI

CUNOAȘTEȚI ?

1. Despre care bărbat celim, că invidia l-a împins spre păcate tot mai grave?
2. Unde se amîntește că persoana cea mai săracă a fost totodată și cea mai darnică?
3. Care profet amîntește într-una din rugăciunile sale faptul, că soarele și luna s-au oprit din mersul lor pe timpul lui Iosua?
4. Cine și-a păstrat pînă la adînci bătrînețe o vedere bună?
5. Care ospăț a durat aproape o jumătate de an?
6. Care două lucruri sînt vătămătoare pentru ochi, cum se exprimă Sfînta Scriptură?
7. Cum s-au numit primii doi vinători renumiți?
8. Cine s-a rugat pentru sora sa bolnavă cu patru cuvinte și după cîteva zile a fost ascultată rugăciunea sa?
9. Unde se spune, că unele cetăți au fost întărite pînă la cer?
10. Care este cea mai mare scrisoare amîntită în Biblie?

Meditați asupra subiectelor

1) Tot ce faci fă cu toată puterea

Adevărata fericire se găsește numai în a fi bun și a face binele. Cea mai curată și cea mai înaltă bucurie o simt aceia care împlinesc cu credincioșie datoriile care le-au fost încredințate. Nicio muncă cinstită nu este înjositoare. Este o atitudine vrednică de osândit aceea care face ca ființele omenești să privească cu dispreț la datoriile simple și de fiecare zi ale vieții.

Neîmplinirea acestor datorii aduce o pierdere atât mintală cât și morală, care într-o bună zi va fi simțită cu amărăciune. Odată, în viața celui lenș, defectul acesta va ieși la iveală cu putere. Pe amintirea vieții sale stă scris: Om care consumă, dar nu produce.

E bine să nu pierdem niciodată din vedere, că toți bărbaii lui Dumnezeu și adevărații credincioși ai lui Dumnezeu, au fost oamenii, care oriunde și oricând și-au îndeplinit cu credincioșie munca încredințată lor. Ei au fost conștiințioși în serviciile lor și au dus la bun sfârșit orice lucrare, fie în viața bisericească fie în viața socială, lucrând din toată puterea. Ei au fost un model pentru semenii din timpul lor, iar astăzi și noi sintem chemați să urmăm exemplul lor.

2. El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă!

Ferice de omul care, asemenea unui pom, este sădit de Domnul în țarina părtășiei Sale! Hrana pentru prosperitatea sa este pomul și apa vieții. Dumnezeu l-a sădit ca să aducă fructe, ca să crească și să înverzească. Din întreaga sa ființă se poate observa că este adăpat din izvorul vieții, care nu seacă niciodată! Când vijelia viește prin coroana lui, se scutură și se luptă cu vântul; și chiar dacă ar trosni și i s-ar încovoia ramurile, ei rămâne tare. Furtuna scutură din pom câte o ramură uscată sau putredă și câte o frunză ofilită, dar soarele vindecă rănile sale. După ce a trecut un an, un nol inel s-a încheșat cu putere în jurul tulpinei sale și, în timpul recoltei, se împodobește cu fructe din belșug. Ferice de omul care, ca un astfel de pom, stă în biserică lui Dumnezeu ca mărturie vie a adevărului, crescut împreună cu Hristos și înrădăcinat în sfânt cuvântul Său. Ferice de credinciosul ce se adapă zilnic cu prisosință din izvorul vieții.

Răspunsul la întrebările „CUNOASTEȚI“ din Curierul nr. 4 — aprilie

1. Iosif cu 5 frați în fața lui Faraon. — Gen. 47, 1, 2.
2. Barnaba. — Fapte. 9, 27.
3. Iosua și Caleb.
4. Saul. — 1 Samuel 9, 19—27.
5. Pe muntele schimbării la față. Și anume Moise și Ilie.
6. Poporul Israel. — Deut. 29, 5, 6.
7. La crucea lui Isus. — Ioan 19, 25.

CUVINTE DE AUR

- Linguşirea e ca umbra: nu te face nici mai mare, nici mai mic.
- Spiritul de critică trebuie să fie creator.
- Cercetați corpul omeneș, sufletul nu e departe.
- Mulți înțeleg rugăciunea ca o tocmală cu Dumnezeu.
- Tăcerea e câteodată cel mai lămuritor răspuns.
- Dovada unei iubiri curate este o lacrimă.
- Fii mai mult decât arafi.

CRINUL

Floare scumpă, mlădioasă
Cu potir imaculat,
Așa albă și frumoasă,
Cine oare te-a creiat?

Cu parfumul tău ce-mbie
Și te face atrăgător,
Cunoscut faci, cu tărie,
Pe al nostru Creator!

Ca și tine-n curăție,
Vreau, o, prea frumoase crin,
Să aduc, — o veșnicie,
Slavă Tatălui Divin!

ELENA HRUBAN

Despre Gospodăriile Agricole Colective

(Urmare de la pag. 14-a)

Anul trecut, gospodăria colectivă din comuna Borș raionul Oradea, a obținut o producție medie la hectar de 2160 Kg. grâu și 3740 Kg. porumb boabe. La înființare, această gospodărie colectivă avea doar câteva animale. Astăzi, are 57 vaci de lapte, 48 cai, 44 boi etc. Și-a cumpărat două autocamioane, a construit un grajd cu o capacitate de 126 capete, 2 magazii cu o capacitate de 66 vagoane, o remiză, baie, ateliere de fierărie, tâmplărie, rotărie și altele. (Scinteia nr. 3616 din 8 iunie 1956).

Gospodăria colectivă din comuna Iratoș, a recoltat anul trecut după cum urmează: 2200 Kg. grâu în medie la hectar, adică cu 1000 Kg. la hectar mai mult decât țărani cu gospodării individuale și 4800 Kg. porumb la hectar, cam cu vreo 2000 Kg. la hectar mai mult decât în sectorul particular. (România liberă nr. 3482 din 16 decembrie 1955).

Dacă gospodăriile colective sînt prospere, se înțelege de la sine că și membrii lor realizează venituri considerabile. Să dăm un singur exemplu în această privință. Colectivistul Aurel Farcaș din comuna Ifatoș a făcut în 1955 laolaltă cu fiica lui Anica, 477 zile muncă. Ca rezultat al muncii lor au primit: 4770 Kg. porumb boabe, 3339 Kg. grâu, 527 Kg. orz, 190 Kg. floarea soarelui, 238 Kg. cartofi, 143 Kg. zahăr și 4531 lei. La acestea trebuie să se mai adauge veniturile din gospodăria personală. (România liberă nr. 3482 din 16 decembrie 1955).

În încheiere amintim că membrii gospodăriilor colective pot întrebuița după găsirea lor cu cale veniturile lor personale. Cu aceste venituri, ei își pot asigura o hrană îmbelșugată și îmbrăcăminte corespunzătoare. Nu puține sînt cazurile cînd membrii gospodăriilor colective își construiesc case noi. În comuna Borș, raionul Oradea, despre care am amintit mai sus, peste 70 de colectivști și-au construit case noi de cînd s-au înscris în gospodăria colectivă.

ION BATRINA VOIVODENI